

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯୋଗ କରିବା ସହିତ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ କାରଣ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ହେବ ଏବଂ ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସ୍ଵଳରସିୟ ଅର୍ଥାଥ୍ ପାଠପଢ଼ାରେ ବୃତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ କେଉଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଜରୁରୀ ଅଟେ ?

ଉତ୍ତର:- ଯଦି ସ୍ଵଳରସିୟ ନେବାର ଅଛି ତେବେ ସବୁଆଡୁ ମୋହ ତୁଟାଇ ଦିଅ । ଧନ-ଦୌଳତ, ପିଲାଛୁଆ, ଘର-ଦ୍ଵାର, କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ, କେବଳ ଶିବବାବା ହିଁ ମନେ ରହିଥାଆନ୍ତୁ, ଯାହାକୁ କୁହାଯାଏ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଵାହା ହେବା, ତେବେ ଯାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ନିଶା ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ମୁଁ କେତେ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆମର ପାଠପଢ଼ା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ବାବା ହିଁ ଆମର ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ପରମପୁରୁଷ ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାଣୀ ବାବା ରୁହାଣୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର କେତେ ନିଶା ଚଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପଢ଼ିଥାଏ ନା । ଆତ୍ମା ହିଁ ସଂସ୍କାର ନେଇ କରି ଯାଇଥାଏ, ଏହି ଶରୀର ତ ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି, ଆତ୍ମାମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ପାଠପଢୁଛୁ, ଯୋଗ ଶିଖୁଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯାଦରେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମ-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କୁ କ’ଣ ପତିତ-ପାବନ କହିପାରିବା କି ? ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କହିବା କି ? ନାଁ । ପତିତ-ପାବନ ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ଯିଏକି ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି, ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ତୁମର ପିତା । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ବେହେରା ପିତା ସବୁଠାରୁ ପୁରୁଷ ଯାହାଙ୍କୁ ଆମେ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନେ ପକାଇ ଆସିଛୁ କି ବାବା ଆସ, ଆସି ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କରି, ସୁଖ ଦିଅ । ସୃଷ୍ଟି ତ ଗୋଟିଏ ଅଟେ, ତେଣୁ ଏହି ଚକ୍ରରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସଂସ୍କାର ନେଇ କରି ଯାଇଥାଏ, ଆତ୍ମା ଜାଣିଛି ଯେ ଏହି ମୃତ୍ୟୁଲୋକରୁ ଅମରଲୋକକୁ ଅଥବା ନରକରୁ ସ୍ଵର୍ଗରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଆମେ ପଢୁଛୁ । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ପୁନରବାର ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ । ତେଣୁ ତୁମେ କେତେ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରୁଛ, ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାବା ତୁମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ସମୟରେ ବାବା ବସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ସେହି ସମୟରେ ତୁମର ନିଶା ଚଢୁଛି । ବାବା ବହୁତ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆମକୁ ଅମରଲୋକକୁ ଯିବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ କେହି ଯୋଗ୍ୟ ନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଆମେ ଯୋଗ୍ୟ ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ଆସିଛୁ । ଏବେ ପୁଣି ବାବା ଆମକୁ ସାରା ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ନିଶା ଚଢ଼ିବ ପୁଣି ବାହାରକୁ ଯିବା ଦ୍ଵାରା କମ୍ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛୁ । ଆପଣ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସି ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ବିଶ୍ଵ ବାଦଗାହୀର ବହୁତ ବଡ଼ ଲଟେରୀ ନେଉଛ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଶୁଦ୍ଧ ଅଟ । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରତି ଭଲ ଭାବରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ଉଚିତ୍, କେବଳ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା କାମ ଚଳିବ ନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ପାଠପଢ଼ା ମଧ୍ୟ ଜରୁରୀ ଅଟେ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର କିପରି ଲଗାଉଛୁ, ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ବହୁତ ଜୋରରେ ନିଶା ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମପରି ବଡ଼ ଲୋକ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ, ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛ । ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କ’ଣ କେହି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇଛନ୍ତି କି ? ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ନିଷ୍ଫଳ ନାହିଁ ଯେ ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବେ । ତେବେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ଏଥିପାଇଁ ଆଉ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ଶୁଦ୍ଧ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦରକାର । ପ୍ରତ୍ୟହ ଜଞ୍ଜନ ଅମୃତ ପାନ କରୁଛ ମାତ୍ର କେବଳ ଏତିକିରେ ରହିଯାଅନି ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ଯାଦ କରୁଛୁ । ଯାଦ କରିବା ଦ୍ଵାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ପଦ୍ମ ମଧ୍ୟ ପାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ହେବେ କିନ୍ତୁ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରିବା ପାଇଁ, ସମସ୍ତେ ତ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଯିବେ ନା । ଯାଇ କରି କ’ଣ ସମସ୍ତେ ବସିଯିବେ କି ? ତେବେ ତ ସେମାନେ କୌଣସି କାମର ନୁହଁନ୍ତି । ସେହିମାନେ ହିଁ କାମର ଅଟନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପୁଣି ଆସି ସ୍ଵର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କରିବେ । ତୁମେ ଏଠାକୁ ସ୍ଵର୍ଗର ବାଦଗାହୀ ନେବାକୁ ଆସିଛ । ତୁମ ପାଖରେ ବିଶ୍ଵର ବାଦଗାହୀ ଥିଲା, ପୁଣି ମାୟା ତୁମଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ଥରେ ତୁମକୁ ମାୟା ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି, ବିଶ୍ଵର ବାଦଗାହୀ ନେବାର ଅଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତୁମେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ବିକାରୀ ହୋଇଯାଇଛ ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମାତ୍ରେ ସହିତ ତୁଳନା କରାଯାଇଛି । ମାତ୍ରେକମାନେ ଅଧିକ ବିକାରୀ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଦେବତାମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ପତିତ ହୋଇଛନ୍ତି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଧନ ସମ୍ପଦ, ଶରୀର, ସନ୍ତାନ ଆଦି ଅଛନ୍ତି, ସବୁଥିରୁ ମମତା

ତୁଟାଇବାକୁ ହେବ । ସାହୁକାରମାନେ ତ ଧନ ପାଇଁ ମରିଥା'ନ୍ତି, ହାତରେ ପଇସା ଧରି ତାକୁ ଛାଡ଼ିନଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ରାବଣର ଦେଲରେ ପଡ଼ିରହିବେ । କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ବାହାରିବେ ଯିଏକି ସବୁଥିରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ମାଡ଼କତରୁ ଦେବତା ହୋଇଯିବେ । ଯେତେ ବି ବଡ଼-ବଡ଼ ସାହୁକାର ଲୋକେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ମୁଠାରେ ପଇସାକୁ ଧରିରଖି, ତା' ପଛରେ ହିଁ ଲାଗି ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ସାରା ଦିନ କୋଠାବାଡ଼ି, ସନ୍ତାନ ଆଦି ହିଁ ମନେ ପଡୁଥିବ । ସେମାନଙ୍କ କଥା ମନେ ପକାଇ ହିଁ ମରିଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କୌଣସି ଜିନିଷ ମନେ ନ ପଡୁ । କେବଳ ମୋତେ ସ୍ବାଦ କର ତେବେ ତୁମର ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନନ୍ତରର ପାପ ନାଶ ହୋଇଯିବ । ସାହୁକାରମାନଙ୍କର ପଇସା ତ ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ କାହିଁକି ନା ପାପ ପଇସା ଅଟେ ନା । ଏସବୁ କାମରେ ଆସିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ ଗରୀବମାନଙ୍କୁ ସାହୁକାର, ସାହୁକାରମାନଙ୍କୁ ଗରୀବ କରିଦେବି । ଏହି ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବ ନା । ପଇସାର କେତେ ନିଶା ରହୁଛି -- ଆମର ଏତେ ଧନ ସମ୍ପଦତି ଅଛି, ଉତ୍ତାମାହାଦ ଅଛି, ମୋଟର, ମହଲ ଅଛି..... । ପୁଣି କେତେ ବି ଚେଷ୍ଟା କର ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରିବୁ । କିନ୍ତୁ ସ୍ବାଦ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ, କୋଟିକରେ କେହି ଗୋଟିଏ ଏହିଭଳି ବାହାରିବେ । ବାକି ସମସ୍ତେ ପଇସାକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସେସବୁକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଯଦି ଏଥିରେ ହିଁ ଫସିଗଲ ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରାଇବେ ନା । ତୁମେ ଏଠାକୁ ନରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତେଣୁ ଏଥିପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଯୋଗରେ ରହିବା ଦରକାର । କୌଣସି ବି ଜିନିଷ, ନା ଧନ, ନା ପିଲା କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡୁ, ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କ ବ୍ଯତୀତ । ତେବେ ତୁମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବୃତ୍ତି ପାଇ ପୁରସ୍କାର ପାଇପାରିବ । ଲୋକେ ବିଶ୍ଵରେ ଶାନ୍ତି ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇ ରାୟ ଦେଉଥିବାରୁ ତାଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ କିଛି ପଇସାର ପଦକ ମିଳିଯାଉଛି । ସେମାନେ ଏଥିରେ ହିଁ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ କ'ଣ ପୁରସ୍କାର ମିଳୁଛି ? ତୁମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେଉଛ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ୫-୬ ଘଣ୍ଟା ସ୍ବାଦରେ ରହୁଛ ତେଣୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଯିବୁ । ନା । ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର କଥା ମନେ ରହୁ ଆଉ କିଛି ବି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମନେ ନ ପଡୁ । ତୁମେ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ହିଁ ପୁରୁଷ ଥିଲ ପୁଣି ମାୟା ତୁମକୁ ପୂଜାରୀ ପତିତ କରିଦେଇଛି । ତୁମକୁ ଲୋକମାନେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ଦେବତା ବୋଲି ମାନୁଛ ନା ଭଗବାନ ମାନୁଛ ? କୁହ, ଆମେ ତ କହୁନାହିଁ ଯେ ବ୍ରହ୍ମମା ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଆସି ଠିକ୍ କଥା ବୁଝ । ତୁମ ପାଖରେ ଭଲ-ଭଲ ଚିତ୍ର ରହିଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଏବଂ କଲ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ର ସବୁଠାରୁ ନମ୍ବରଞ୍ଚାନ ଅଟେ । ଆରମ୍ଭରୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଚିତ୍ର ଥିଲା, ଏହା ହିଁ ତୁମର ବହୁତ କାମରେ ଆସିବାର ଅଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ତୁମେ ବିଦେଶକୁ ନେଇଗଲେ ତାହା ମାଧ୍ୟମରେ ଜଞ୍ଜାନ ବୁଝାଇପାରିବ ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ହେଲା — ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି, ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର ଏବଂ କଲ୍ପବୃକ୍ଷ । ଏଥିରେ ଦେଖାଯାଇଛି -- କିଏ-କିଏ କେବେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ କେବେ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି, ପୁଣି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କିଏ କରୁଛନ୍ତି ? ଆଉ ସବୁ ଧର୍ମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ସବୁଠାରୁ ଉପରେ ଶିବବାବା ଅଛନ୍ତି ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ମକ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁରୁ-ବ୍ରହ୍ମମା ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ନା । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଚିତ୍ର କରାଯାଇଛି, ବାକି ସୂକ୍ଷ୍ମବଚନ କେବଳ ସାକ୍ଷାତକାର ପାଇଁ କରାଯାଇଛି । ବାବା ସୂକ୍ଷ୍ମବଚନ ଏବଂ ସ୍ଥୂଳବଚନର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମମା ଦେବତା ନୁହଁନ୍ତି, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ସାକ୍ଷାତକାର କରାଯାଉଛି । ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମମା ତ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି ନା । ବ୍ରହ୍ମମାଙ୍କ ସାଥୀରେ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ସଜେଇ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି, ସ୍ବାତ୍ମକୁ (ବ୍ରହ୍ମମା) ଫରିସ୍ତା କୁହାଯାଉଛି । ଫରିସ୍ତା ହୋଇ ପୁଣି ଯାଇ ଦେବତା ପଦ ପାଇବେ । ଗରୁଡ଼ ମହଲରେ ଜନ୍ମ ନେବେ, ଦୁନିଆ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେ ସବୁ ଦେଖିବ । ଭଲଭାବରେ ମଜବୁତ ହୋଇଯିବ, ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ଅଛି । ତୁମେ ଆସିଛ ନରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ । ଫେଲ ହେଉଥିବାରୁ ପ୍ରଜା ହୋଇଯାଉଛ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଏହି କଥା ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ରାମଙ୍କ ସମ୍ମାନ ତ ନଷ୍ଟ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଯେବେକି ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ରାମ ରାଜା..... । ପୁଣି ସେଠାରେ ଅଧର୍ମର କଥା କିପରି ହେବ । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି ମିଛ ମାୟା ମିଛ କାୟା.... ୫ ବିକାରକୁ ମାୟା କୁହାଯାଉଛି । ଧନକୁ ନୁହେଁ । ଧନକୁ ସମ୍ପଦତି କୁହାଯାଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ବି ଜଣାନାହିଁ ଯେ ମାୟା କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ବାବା ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପରମ ଆତମା ତୁମକୁ ନିଜଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛି । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଠ ପଢୁଛ, ଏହା କେତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢା ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ବିଳମ୍ବ ହୋଇ ନଥାଏ । ଦେବତାମାନେ ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ସଂଗମରେ ବସି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ବତାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମକୁ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ, ରାଜଧାନୀ ପାଇଁ ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କରିବାକୁ ହେବ । କଲ୍ପ-କଲ୍ପ ତୁମେ ସେତିକି ପ୍ରଜା ତିଆରି କରୁଛ । ଯେତିକି ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗରେ ଥିଲେ । ସତ୍ତ୍ଵଯୁଗ ଥିଲା ଏବେ ନାହିଁ ପୁଣି ଥରେ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବେ । ଚିତ୍ର ତ ଅଛି ନା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ମୁଁ ତୁମକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଉଛି ଏହା ପୁଣି ପ୍ରାୟ ୫ ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି । ଦ୍ଵାପରରୁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆସିଯାଉଛି । ତୁମେ ବିଦେଶରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ସହିତ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀଙ୍କର ତ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ

ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ତିମ୍ବୁରୁତି ଏବଂ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ମୁଖ୍ୟ ଚିତ୍ର ଅଟେ । ଏହା ବହୁତ ଫାଷ୍ଟକଲ୍ୟାସ ଚିତ୍ର । ତେବେ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମଚକ୍ରରୁ ବୁଝିଯିବେ ଏହି ସବୁ ଧର୍ମ କେବେ ଆସିବ, ଖରୀଷ୍ଟ କେବେ ଆସିବେ । ଅଧାକଳ୍ପ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ, ବାକି ଅଧାକଳ୍ପ ତୁମେ ସୁର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ-ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ରହିବ । ଏହା ଓ ହଜାର ବର୍ଷର ଖେଳ ଅଟେ । ଉଷାନ, ଭକ୍ତି, ବୈରାଗ୍ୟ । ଉଷାନ ହେଲା ଦିନ, ଭକ୍ତି ହେଉଛି ରାତ୍ରି । ପୁଣି ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଭୁଲିଯିବା ଉଚିତ୍ । ପତିତ-ପାବନ କିଏ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ ପରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଦିନ-ରାତି ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି — ପତିତ-ପାବନ ସୀତାରାମ । ଗାନ୍ଧୀ ମଧ୍ୟ ଗୀତା ପଢ଼ି ଏହିଭଳି ଗାଉଥିଲେ — ହେ ପତିତ-ପାବନ, ସୀତାମାନଙ୍କର ରାମ, କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସବୁ ସୀତାମାନେ କନ୍ୟା ଅଟ ଏବଂ ବାବା ବର ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ରଘୁପତି ରାଘବ ରାଜା ରାମ । ଲଏ ତ ତରେତାର ରାଜା ଅଟନ୍ତି । ସବୁ କଥାକୁ ଅତୁଆ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଲି ବଜାଇ ଗାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଗାଉଥିଲି, ଗୋଟିଏ ବର୍ଷ ଖଦି କପଡ଼ା ଆଦି ପିନ୍ଧିଲି । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଲଏ ମଧ୍ୟ ଗାନ୍ଧୀଙ୍କର ଶିଷ୍ୟ ହୋଇଥିଲେ, ଲଏ ତ ସବୁକିଛି ଅନୁଭବ କରିଛନ୍ତି । ଫାଷ୍ଟରୁ ପୁଣି ଲାଷ୍ଟରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି, ଏବେ ପୁଣି ପରଥମ ନମ୍ବର ହେବେ । ତୁମକୁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେଉଁଠାରେ ପାରୁଛ ସେଠି ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକୁ ବସାଇ ଦେଉଛ, ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବା ଦରକାର — ଆରେ, ବ୍ରହ୍ମା ତ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ ଉପରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ଏକଥା ସପକ୍ଷ ହେଉଛି ଯେ ଲଏ ପତିତ ଦୁନିଆର ଅନତିମ ସମୟରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି, ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉପରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ଦୁଇଟି ବିଲେଇ ଲଢ଼ୁଛନ୍ତି, ମଝିରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଲଢ଼ୁଣୀ ଖାଉଛନ୍ତି । ମାତାମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହେଉଛି, ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ମୁଖରେ ଲଢ଼ୁଣୀ ଅଥବା ଚନ୍ଦ୍ରମା ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କ ମୁଖରେ ବିଶ୍ୱର ବାଦଗାହୀ ରହିଛି । ଦୁଇଟି ବିଲେଇ ପରସ୍ପର ଲଢ଼େଇ କରୁଛନ୍ତି । ମଝିରେ ତୁମକୁ (ଦେବତାମାନଙ୍କୁ) ଲଢ଼ୁଣୀ ମିଳିଯାଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ବିଶ୍ୱ ବାଦଗାହୀ ରୂପୀ ଲଢ଼ୁଣୀ । ବମ୍ ଆଦି ତିଆରି କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉନ୍ନତି କଲେଣି, ଏଭଳି ପଦାର୍ଥ ପକାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁରନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯିବେ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ପାଟି କରି ଚିତ୍କାର କରିବେ । ଯେପରି ହିରୋସୀମାରେ ହେଲା ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ବି ରୋଗୀ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନେ, ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ସୁଖୀ ରହୁ । କୌଣସି ପରକାର ଲଢ଼େଇ ଆଦି ହେଉନାହିଁ, ଏସବୁ ପଛରେ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି । ଏସବୁ କିଛି ନଥିଲା, ରହିବ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ସୂକ୍ଷ୍ମଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି ନା । ବାବା ସବୁ କିଛି ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କରି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ତ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହାକୁ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ନିଜକୁ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ବୋଲି ଭାବୁନାହିଁ, ଯେତିକି ବାବା ତୁମକୁ ଭାବୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କର ବହୁତ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ କୁଳର ଅଟ । ଆରହା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ନିଜର ମନ-ବୁଦ୍ଧି ଶୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଉଷାନ ଅମୃତ ପାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ କରିବା ସହିତ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପୁରା ପୁରା ଧ୍ୟାନ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ହେବ କାହିଁକି ନା ପାଠପଢ଼ା ଆଧାରରେ ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିଥାଏ ।

(୨) ଆମେ ଉଚ୍ଚ କୁଳର ଆତ୍ମା ଯାହାକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ନିଶାରେ ରହିବାର ଅଛି । ଉଷାନକୁ ଧାରଣ କରି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଲାଗି ଯିବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ସେବା କରିବା ସହିତ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରିବାର ସାଧନାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଥିବା ସଫଳତାମୂରତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବୈରାଗ୍ୟବୃତ୍ତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ନିଜ ଭିତରେ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କର । ଯେପରି ସେବାର ଯୋଜନାକୁ ବାସ୍ତବ ରୂପ ଦେଉଛ ତେବେ ଯାଇ ସଫଳତା ମିଳୁଛି, ସେହିପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କର । ତାହେଁ ଯେତେ ବି ସାଧନ ବା ସୁବିଧା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃତ୍ତିର ସାଧନା ସୁପ୍ତ ହୋଇ ନଯାଉ । ସାଧନ ଏବଂ ସାଧନାର ସନ୍ତୁଳନ ରହୁ ତେବେ ଯାଇ ସଫଳତା ମୂରତ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ୱଲୋଗାନ:- ଅସମ୍ଭବକୁ ସମ୍ଭବ କରିବା ହିଁ ପରମାର୍ଥ ସ୍ନେହର ସତ୍ତ୍ୱେତ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***